

Farní listy č.41/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

22. října – 29. neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

V Polsku je dobře známá a oblíbená série tří komedií vypravujících příběh dvou rodin, které byly po druhé světové válce přestěhovány z východu země, který se po válce nacházel už na území SSSR na západ Polska do oblastí, odkud byli odsunuti Němci. Tyto dvě rodiny Kargulů a Pavlaků bojují proti sobě už dlouhá léta a svůj vzájemný konflikt přenesli i do nového prostředí, kde začínají nový život. Jde o pár centimetrů půdy... Jednoho dne se konečně chystají k soudu. Zdá se, že po létech přijde konečně vyřešení sporu. Starý Kargul bere ale k soudu pušku a granáty, které mu zbyly z doby války, a říká: soud je soud, ale spravedlnost musí být na naší straně...

V komedii taková scéna vyvolává smích, v životě nikoliv. Když sledujeme chování apoštolů, jak o tom vypravuje nedělní evangelium, chceme se zeptat: Odkud se vzali s takovým myšlením? Co je to napadlo? Nikdy neslyšeli Kristovo učení? Ti, kteří mají možnost sledovat a obdivovat

Mistra, kteří v něm mohou najít příklad pokory, moudrosti a lásky, která se projevuje skrze službu, se mezi sebou hádají, který z nich je největší a prosí, aby mohli zaujmout první místa. Ještě, že Mu za to nenabídli úplatek...

A co to má společného se zmíněným filmem? Někdy mám pocit, že se chováme stejně: Soud je soud, ale pravdu mám vždy já! Evangelium je evangelium, ale nikdo mi nebude říkat, co mám dělat a jak žít.

Právě skončila mše svatá a hned najdu příležitost, abych někoho pomluvil. Stojím ve frontě ke zpovědi, ale ještě se stačím na někoho urazit, že se příliš dlouho zpovídá. Pláču dojetím po tom, co jsem vyslechl příběh milosrdného Samaritána, ale vůbec neuvažuji, že bych sám někomu pomohl. Tisíckrát jsem prosil „odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme“, ale těžko bych si mohl vzpomenout, komu jsem kdy něco odpustil. Evangelium je evangelium, ale...

Někdo mi řekl: Buďte rád, že neslyšíte, co lidé říkají, když vyjdou z kostela, že neznáte některé jejich názory. Hned jsem řekl: To jsem tedy opravdu za to rád. Ale teď už si nejsem jistý. Možná by stálo za to přijít o své iluze...

Dnes se opět díváme apoštolům, že nic nepochopili. Kdy se začneme divit svému postoji?

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 29. neděle v mezidobí

1.čtení - Iz 53,10-11

Hospodinu se zalíbilo zdrtit svého Služebníka utrpením; jestliže dá v oběť svůj život, uzří potomstvo, které bude žít dlouho, Hospodinův plán se zdaří skrze něho. Po útrapách se jeho duše nasytí světlem, svým utrpením můj Služebník ospravedlní mnohé, neboť na sebe vezme jejich viny.

ŽALM 33 - Odpověď: **At' spočine na nás,**

Hospodine, tvé milosrdenství.

Hospodinovo slovo je správné, – spolehlivé je celé jeho dílo. – Miluje spravedlnost a právo, – země je plná Hospodinovy milosti.

Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, – nad těmi, kdo doufají v jeho milost, – aby jejich duše vyrval ze smrti, – aby jim život zachoval za hladu.

Naše duše vyhlíží Hospodina, – on sám je naše pomoc a štít. – At' spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství, – jak doufáme v tebe.

2.čtení - Žid 4,14-16

(Bratři a sestry!) Máme vynikajícího velekněze, který prošel až do nejvyššího nebe: je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držíme svého vyznání. Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu. Přistupujme proto s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci.

Zpěv před evangeliem - Aleluja. Syn člověka přišel, aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny. Aleluja.

Evangelium - Mk 10,35-45

K Ježíšovi přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan a řekli mu: „Mistře, rádi bychom, kdybys nám splnil jednu prosbu.“ Odpověděl jim: „Co chcete, abych pro vás udělal?“ Řekli mu: „Dej, at' v tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, co chcete. Můžete pít kalich, který já piji, nebo dát se ponořit v křest, ve který já budu ponořen?“ Oni mu odpověděli: „Můžeme!“ Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, pít budete a v křest, ve který já budu ponořen, ponořeni budete. Ale posadit po mé pravici nebo levici není má věc, nýbrž je pro ty, kterým je to připraveno.“ Když to slyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na Jakuba a Jana. Ježíš si je zavolal a řekl jim: „Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům, a velmoži dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, at' je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, at' je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“

Sloupy víry – Věřím ve Stvořitele

Z ničeho nebude nic, říkávaly praktické slezské ženy. A měly pravdu. Odkud je svět? Odkud je člověk? Z prázdnoty, z věčné hmoty, náhodou? Víra odpovídá: svět a člověk pochází od Boha a jsou plodem jeho lásky. Bible začíná slovy: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“. Pak následuje popis stvoření světa. Šest dnů Bůh těžce pracuje. Během prvních tří tvoří: světlo a tmu, zemi a nebe, vodu a souš a potom to všechno naplňuje sluncem, měsícem, hvězdami, rybami, ptáky a zvířaty. Nakonec Bůh stvořil člověka „aby byl jeho obrazem“. Jako refrén se opakují slova: „Viděl Bůh, že je to dobré“. Sedmý den Stvořitel odpočíval. Tento popis doplňuje druhý v První Knize Mojžíšově o stvoření člověka z prachu země a o stvoření ženy z Adamova žebra.

Hodně křesťanů se za tyto biblické popisy stydí. Snadno si dáváme namlouvat: „Jak můžete ještě věřit takovým pohádkám?“ Tedy, můžeme! Přece i pohádky přinášejí jakousi důležitou pravdu o životě. Dělalí to způsobem a řečí, která jim patří, a která se liší od řeči a způsobu, jaké používá věda. Je to jazyk příběhů, poezie, symbolu, přirovnání, metafory. Člověk je ale musí umět číst a interpretovat. Bible nám předává spoustu nejdůležitějších zprav s použitím příběhu a dokonce i pohádky.

Bůh chtěl, aby existoval svět a člověk

Zkusme tedy interpretovat biblický popis stvoření světa. Jakou pravdu zjevuje? Bible mluví jazykem plným obrazů, metafor, symbolů, vyprávění. Autor zpracovává, přetváří takový obraz světa, jaký je mu dostupný a odpovídá mentalitě lidí jeho doby. Není pravdou víry tvrzení, že svět vznikl během šesti dnů a od začátku byl stvořený přesně takový, jaký ho známe dnes. Úmyslem Písma svatého je poukázat, že Bůh je stvořitel světa a lidí.

Ve svém tvoření byl Bůh absolutně svobodný. Jinak řečeno svět nevznikal náhodou, ani jako výsledek jakési nutnosti nebo slepého osudu. Bůh by mohl existovat beze světa a bez nás, ale On chce nás a svět.

Ve světě existuje jistý pořádek. Najdeme v něm stopy moudrosti a krásy Stvořitelovy. Proto samotné pozorování světa může člověka do jisté míry dovést k poznání Stvořitele.

Svět je dobrý. Všechno pochází od Boha: hmota a duch. Tradice říká, že Bůh stvořil svět z ničeho. To znamená, že dříve nebyla ani žádná hmota, ani síla, kterou by Bůh mohl použít. Svět vznikl z Boží lásky a existuje, aby ho chválil. Bůh pořád udržuje svět v jeho existenci. Teologie mluví o *creatio continua* - tedy o nekonečném tvoření. Bůh vším proniká, všechno obklopuje. Každý tvor, každý život, v něm má svůj pramen, svůj začátek.

ThDr. T.Jaklewicz

O zbytečných výdajích

„Vědcům se podařilo určit datum, kdy přijde konec lidstva. Podle evropských geologů a paleontologů k němu dojde přesně 31. října 2 252 006, tedy za více než dva a čtvrt miliónu let.“

Vědecký tým zjistil, že životnost lidského druhu je zhruba dva a půl miliónu let. Moderní člověk je přítom na Zemi již zhruba čtvrt miliónu let.“ Tolik ve zkratce zpráva ze serveru www.novinky.cz

Druhý, do jisté míry stejně oduševnělý výzkum, odvysílala minulý pátek na svém druhém programu Česká televize. Pořad s názvem „Keeli a Ivy - naši příbuzní, šimpanzi“ ukazoval, jak několikačlenný tým učí šimpanze komunikovat s lidmi.

Proč se o tom zmiňují? Protože minulá neděle byla věnována misijím, mimo jiné i těm, které hledají prostředky na jídlo a léky pro nejchudší obyvatele. V tomto kontextu jsou uvedené výzkumy více než směšné, ale hlavně zbytečné. Pokud se jedná o soukromé investory, jsou to jejich peníze a je jen na nich, jak s nimi naloží. Strašně ovšem je, že podobné, dle mého názoru nesmysly, jsou většinou hrazeny z veřejných peněz. A o to je to smutnější.

Pěknou neděli i celý týden

Petr Vondraš

Pochod „Kozinovo krajem“

Na letošním turistickém pochodu byla účast trochu menší, chyběli členové ze vzdálenějších jednot. Nezklamali nás ale naši stálí účastníci z řad obyvatel a členové jednoty Kdyně a Plzeň. Letos byla prvním rokem připravena i trasa pro cyklisty. Účastníci byli s připravenými trasami spokojeni, nasbírali i houby. Příjemné bylo posezení při návratu do cíle, kde čekalo malé pohoštění, které připravily naše sestry.

Marie Maňasová

Beseda s redaktorem KT již dnes

O tom, jak vznikají noviny, které dostáváte každý týden do své poštovní schránky nebo které si kupujete v kostele, můžete besedovat již dnes od 16 hodin ve farním sále. Naše pozvání přijal redaktor Katolického týdeníku Jiří Macháně.

Avizované setkání s profesorem Janem Roytem na téma Mariánských motivů ve výtvarném umění je odloženo až na jarní měsíce příštího roku. Od prvního září byl totiž profesor Royt jmenován vedoucím katedry dějin umění na FFUK a zástupcem ředitele ústavu dějin křesťanského umění na KTF, a s ohledem na své nové povinnosti prosí o pochopení a trpělivost. Rádi jsme vyhověli.

(red)

Dračí dílna na faře

Podzimní večery jsou asi nejlepší příležitostí k tomu, abychom si vyrobili vlastního draka. Překážkou k úspěchu nemůže být ani nedostatek zkušeností. Dokonce nevadí ani to, že drak nebude lítat a bude jen vidět někde nad dětskou postelí.

V tomto duchu pojali své setkání účastníci dračí dílny, která se minulý čtvrtek uskutečnila na domažlické faře. Několik

děť pod dohledem maminek si vyrobilo svého – ve většině případů asi prvního – draka. O dalších akcích, pravděpodobně to bude oblíbená výroba adventních věnců, budeme naše čtenáře a především čtenářky, včas informovat.

Nabídka knih z prodejny Charita

Knížka Milana Hromníka **Mučedník Vasil Hopko** přináší v době, kdy jsou základní životní hodnoty často relativizovány, povzbuzení a příklad hluboké víry, obětavého utrpení, pokory a služby biskupa Hopka.

Já jsem, s podtitulem 31 meditací před nejsvětější svátostí podle evangelií, od ctihodné Conchity Armidy, je publikace, která nám může pomoci více vnímat přítomnosti Božího Syna v Eucharistii. Sestra Concepción Cabreca de Armida, Mexičanka, manželka a matka nám sděluje své rozhovory s eucharistickým Ježíšem. Kniha Vojtěcha Vlčka **Kříž jsem hlásal, kříž jsem snášel** obsahuje rozhovory s 15 známými kněžími a řeholníky. Na konkrétních příbězích líčí hrůzy nacismu, ale především se soustřeďuje na komunistickou totalitu.

Knihu **Hostina Beránkova** s podtitulem Kniha zjevení jako obraz mše svaté, napsal Scott Hahn. Autor srozumitelným způsobem představuje knihu Zjevení apoštola Jana, jako mystické zobrazení konce času. Ukazuje, jak se i v mešní liturgii odráží očekávání konce času a druhého příchodu Krista, takže se mše svatá stává klíčem k porozumění knize Zjevení.

Jana Palkovičová

Farní knihovna koriguje informace

Abychom se vyhnuli podezření z laciné propagandy úspěchu a neuváděli čtenáře FL v omyl, doplňujeme informace z předchozího čísla našeho týdeníku: Farní knihovna v Domažlicích registruje 127 čtenářů od roku 1994 a ročně je registrováno asi 20 čtenářů.

Bor 2006 aneb VYKLAF na cestách

Byla sobota 14. října, mlha, že by se dala krájet a do té mlhy vyjela dvě autíčka plná zpěváků. No jo, bylo docela zajímavé jet v té mlze. Ale cesta nebyla nekonečná a nás už asi po tři čtvrtě hodině vítala cedule BOR. Tam se totiž konalo Setkání chrámových sborů a schol, kterého jsme se měli zúčastnit. A taky že jo...

Hned v Boru jsme začali hledat místní faru. Tam jsme se ale dozvěděli, že se tam nic neděje a vše se odehrává v nedalekém bufetu. Když jsme tam došli, celí zmrzlí jsme si dali s chutí čaj nebo kafe. Jenže zase od devíti nás (spíš jen některé z nás) čekala mše svatá v místním kostele. Ta druhá část skupiny se vydala hledat v Boru hudebniny, protože jsme chtěli rezervní struny. Jenže jsme nic nenašli a tak jsme se po chvíli vrátili zpět. Tam jsme si tak dlouho povídali, až bylo půl dvanácté, což znamenalo, že se bude podávat oběd. Po obědě nás čekala ještě akustická zkouška v kostele. Před ní jsme ale zjistili, že nám chybí jedny noty, takže se nám zkouška nevydařila, jak jsme chtěli. Proto jsme celý tak trochu nešťastní přišli zpět do bufetu. Tam nám byla nabídnuta

místnůstka na cvičení. To bylo to, co jsme potřebovali. Tam jsme dodělali poslední úpravy, noty jsme dali dohromady, stačili jsme se tam vyfotit, já a houslista rozehrát a mohli jsme jít na plac.

Nic jsme ale nestíhali, tak jsme do kostela přišli tak tak. S výsledkem byli všichni spokojeni (i my) a tak jsme se mohli jít posilnit výbornými buchtami. Pak houslista tvrdil, že mu je špatně...

Na závěr můžeme jen poděkovat Pánu Bohu za krásně prožitý den...

Za celý náš sboreček (tj. J. Bušek, Popelky, V. a S. Čejkovi, F. Vrba) VYKLAF

Sněhurka

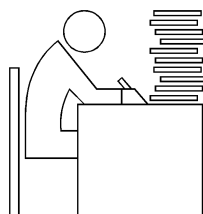
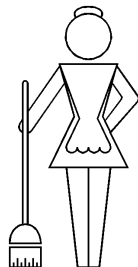
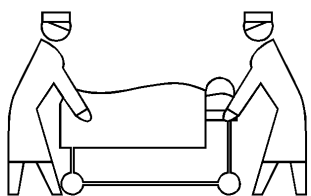
PS: Pokud by Vás zajímalo, co znamená VYKLAF, členové vám to rádi poví ☺...

Stránka pro děti

 K dnešnímu evangeliu: Ježíš řekl, že kdo chce být veliký, ať je služebníkem všech. Kdo nechce nic dělat, nemusí se namáhat. Je spokojený? Lidé s ním spokojeni nejsou. Ani Bůh s ním není spokojen. Máme ruce, oči, nohy, abychom jejich pomocí mohli dělat dobro. To vše nám dal Bůh. Dal nám ještě mnohem více: rozum, abychom mysleli, radost z toho, že můžeme mít druhé rádi, chuť k práci.

 Modlitba: Pane, nauč mne ochotně a radostně sloužit druhým a nehledat jen svůj prospěch. Nauč mne, abych svoje ruce, myšlení a věci nepoužíval pro sebe, ale pro tebe a pro druhé. I pro ty, kteří ruce nemají, kteří nemají sílu, nemají nic. Amen.

 Vybarvi a popiš, co vidíš na obrázcích.

 Správné odpovědi z minulého týdne: 1c, 2b, 3b, 4a, 5b.

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (27)

39. Víra, naděje a láska patří k sobě. Naděje se člení na trpělivost, která neochabuje v dobrém ani při zdánlivých neúspěších, a na ctnost pokory, která přijímá Boží tajemství a důvěřuje mu i v temnotách. Víra nám ukazuje Boha, který vydal svého Syna a tak nám dává přemáhající jistotu, že je pravda: **Bůh je láska!** Tímto způsobem proměňuje naši netrpělivost a naše pochybnosti v jistotu naděje, že Bůh drží svět v rukou a že navzdory všem temnotám zvítězí, jak to nakonec zářivě ukazuje kniha Zjevení svými otřesnými obrazy. Víra, jež si uvědomuje Boží lásku, která se zjevila v Ježíšově probodnutém srdci na kříži, podněcuje lásku, a je světlem – koneckonců jediným – které vždy znovu osvěcuje temný svět a dává nám odvahu k životu a k jednání. Láska je možná a my jsme schopni ji žít, protože jsme stvořeni k Božím obrazu. **Žít lásku a tímto způsobem dát vstoupit Bohu do světa** - právě k tomu bych chtěl vybízet touto encyklikou.

ZÁVĚR

40. Nakonec pohledme na světce, kteří lásku uskutečnili příkladným způsobem. Nejprve pomysleme na Martina z Tours (+ 397), vojáka, který se stal mnichem a pak biskupem: Jako nějaká ikona ukazuje nenahraditelnou hodnotu individuálního svědectví lásky. Před branami Amiensu se rozdělil s jedním chudákem o plášť. Následující noci se mu ve snu zjevil sám Ježíš oblečený do tohoto pláště, aby potvrdil věčnou platnost slov z evangelia: „Byl jsem nahý a oblékli jste mě... Cokoliv jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,36. 40). Avšak kolik svědectví lásky lze uvést z dějin církve! Zvláště celé mnišské hnutí, již od svých počátků se svatým Antonínem opatem (+356), vyjadřuje nesmírnou službu lásky k bližnímu. Když se mnich setkává s Bohem „tváří v tvář“, pociťuje naléhavou nutnost proměnit celý svůj život ve službu bližnímu, kromě služby Bohu. Tak se dají vysvětlit velké hospice, nemocnice a chudobince, které vznikaly vedle klášterů. A tak se vysvětlují také velké iniciativy pro lidský pokrok a křesťanskou výchovu, určenou především nejchudším; těch se nejprve ujímaly mnišské řády a žebravé řády a pak během celých dějin církve různé mužské a ženské řádové instituty. Postavy světců jako František z Assisi, Ignác z Loyoly, Jan z Boha, Kamil de Lellis, Vincenc z Pauly, Louisa de Marillac, Giuseppe B. Cottolengo, Jan Bosko, Luigi Orione a Tereza z Kalkaty – abych jmenoval jen některé - jsou proslulé vzory sociální charitativní činnosti pro všechny lidi dobré vůle. Světci jsou opravdoví světlohoši dějin, protože jsou mužové a ženy víry, naděje a lásky.

Informační servis z farnosti

Pobožností za zemřelé – Blíží se slavnost Všech svatých a Vzpomínka na Všechny věrné zemřelé. Tyto svátky svým obsahem odkazují na tajemství našeho povolání ke svatosti a vedou k modlitbě za zemřelé. Tradiční pobožností za zemřelé se budou konat v neděli 29. 10. od 15.00 hodin na domažlickém hřbitově a 5. 11. od 14.00 hodin na hřbitově v Luženičkách. Mše za zemřelé farníky bude sloužena v kostele U svatých 2. 11. od 17.15. Chceme tak dát příležitost k účasti na těchto bohoslužbách také dětem, mládeži a všem, kteří chodí do zaměstnání.